

Pisemko Złotu Jubileuszowego Komendy Chorągwi.

[7] R e k o r d c z y b u j d a .

Dnia 9 lipca, kiedy Szanowna Redakcja spostrzegła, że " Głos Bucza " wyśpiewał wszelkie hymny pochwalne na cześć otaczających nas pagórków, dobrał sobie osławiony Strecker dwóch chłopów przerastających go o dwie głowy, aby w ich towarzystwie oraz jednego sławnego archeologa w gębie, zwiedzić Czantorję, aby tamże na skrzydłach swoich trzcionek uwiecznić dzieło, które nie jest każdemu przystępne.

Redaktorzy bywają zwykle realni, którzy wiedzą, że wszelkie uczucia idą w parze ze żołądkiem / nie da się to powiedzieć o naszej redakcji / . Niestety nasza wyprawa oprócz czterech serków i ćwierć funta serwelatki posiadała zaledwie kilka złotych, za które należało kupować blaszki pa- niątkowe jako trofea zdobytych szczytów.

Kiedy jednak zaczęły się odzywać z naszego wnętrza ponure głosy w rodzaju alarmów nocnych, spostrzegliśmy, że każdy z członków wyprawy oprócz duszy zabrał na górę i ciało. Odtąd rozpoczęła się ponura tragedja, była godzina pierwsza w południe, kiedy spotkaliśmy drugą Warszawską brać naszą. Podziwialiśmy dyplomatycznie ich chłabaki, pytaliśmy jak zamierzają budować kuchnię, zachwycaliśmy się ich pięknym śpiewem. / przypisek redakcji: ocena śpiewu: do powietrza. / Niestety serca ich pozostały nie-czułe, nie usłyszeliśmy tego słowa, tak upragnionego: " Prosi- my ". Całą gorycz wylaliśmy na naszą kieszeń. Zasiadliśmy więc w kole poważnych turystów i poiwszy pustynię żołądka wodą sodową, karmiliśmy go wrokiem / befsztykami / . Kiedy kelner się zbliżał do naszego gro- na, zażądaliśmy bochenek chleba. Lecz niestety, nie kończy się nigdy na jednym nieszczęściu, mało nam i tego odmówiono. Kiedy jednak kelner wej- rzał na moje oblicze pełne rozczarowania, bólu, rozpacz, kiedy wreszcie ta twarz przeobrażała się nagle w tygrysią, gotową pożerać gości z kot- letami, przeraził się o swoje życie i natychmiast dostarczył nam pół bochenka chleba. Tak uzbrojeni wyruszyliśmy na drugi szczyt " Stożek ". Podziwiać można było piękną przyrodę naszych ukochanych Beskid, na łonie których wędrowało czterech harcerzy z głoną chleba w rękę. Podziwiać by- ło można naszego Redaktora, któremu się oczy świeciły jak rysie pazury, który palcem wodząc po mapie wykrzykiwał: " Godzina czwarta Stożek, godzina piąta Kiczory, godzina siódma Wisła, godzina dwunasta Bucze. " Była to jedna z najwznioślejszych chwil, jaką w życiu moim przeżyłem, wtórował mi nasz zacny krajoznawca oraz ekspedytor wszelkich rzeczy po- trzebnych i niepotrzebnych. Zdobyliśmy Stożek. Widok wspaniały. Na tle drzew uwiecznieni zostaliśmy aparatem naszego Redaktora. / Dziwna rzecz, że go stac na aparat, a na chlebak który by kosztował zaledwie kilka złotych jeszcze się nie zdobył / . Radzę wszystkim druhom nie wykluczać Komendy, aby zaopatrzyli się w ten niezbędny instrument, którego wne- trze po wypełnieniu w akcie opróżnienia usmierza wszelkie alarmy żołąd- kowe. Błogosławiona niech będzie żona Baden Powella, która obudziła żeński ruch harcerski. Spotkaliśmy bowiem drużny, powiadam wam miłe, ser- deczne i kochane, a serduszka ich odzwierciedliły się w herbacie i w skib- kach chleba, które nam natychmiast wcisnęły do naszych r ą c z e k . Oby im to dobry Pan Bóg nigdy nie zapomniął. Zrozumiał to z pewnością i nasz przedstawiciel " Ryku Bucza " , bo natychmiast je uwiecznił na kliszy. Cześć wam drużyno gimnazjalna z Król-Huty.

